

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E. M., A. B. i A. T.

przeciwko W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 lipca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 3 600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 16 lipca 2015 r. naruszenie art. 65, 117, 120, 349 i 677 k.c., art. 227, 328 § 2, art. 378 i 382 k.p.c. oraz art. 32 i 45 Konstytucji, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- kto jest zobowiązany do zwrotu dzierżawcy nakładów poniesionych na przedmiot dzierżawy w przypadku przeniesienia jego własności przez wydzierżawiającego na inny podmiot po zakończeniu dzierżawy,
- od jakiej daty należy liczyć początek biegu terminu przedawnienia roszczenia dzierżawcy o zwrot nakładów na przedmiot dzierżawy w przypadku przeniesienia jego własności na inny podmiot po zakończeniu dzierżawy.

Strona pozwana powołała się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Żadna z kwestii sformułowanych przez stronę pozwaną nie jest zagadnieniem tego rodzaju już z tego tylko powodu, że nie pozostaje w istotnym, mogącym mieć wpływ na wynik sprawy związku z ustalonym stanem faktycznym. Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, podniesiony zaś przez stronę pozwaną przed sądem pierwszej instancji zarzut braku legitymacji biernej w sprawie

ze względu na sprzedaż nieruchomości, która była przedmiotem dzierżawy, został uznany przez ten sąd za całkowicie chybiony ze względu na niesprecyzowanie.

W sprawie nie jest spełniona także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów przytoczonych w skardze kasacyjnej.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony pozwanej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozrządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490), jak też § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804).